

Interview met Norbert Schwaiger: de verdeling van de wetgevende bevoegdheden tussen de Raad en het Parlement (Brussel, 22 november 2006)

Copyright: (c) Translation Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)

All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/interview_met_norbert_schwaiger_de_verdeling_van_de_wetgevende_bevoegdheden_tussen_de_raad_en_het_parlement_brussel_22_november_2006-nl-fae126fa-fd20-46c1-b2e6-af10b1a85f2d.html

Last updated: 05/07/2016

Interview met Norbert Schwaiger: de verdeling van de wetgevende bevoegdheden tussen de Raad en het Parlement (Brussel, 22 november 2006)

[Norbert Schwaiger] Op wetgevend gebied heeft dezelfde overheveling plaatsgevonden, al werd die pas later ingezet en zal het streven om het Parlement rechtstreeks verkozen te laten worden zeker een handje hebben geholpen. Na de top van Den Haag was al het idee geopperd om het Parlement ooit door de burgers te laten verkiezen, maar het duurde nog tot halverwege de jaren '80 voor het zover was omdat gevreesd werd voor de gevolgen.

Na die eerste verkiezingen ontving het Parlement een aantal wetgevende bevoegdheden. Tot die tijd was de gang naar het Parlement, dat alleen zijn oordeel mocht uitspreken, niet meer dan een formaliteit. Zoals ik al zei moest de Raad eigenlijk het advies van het Parlement afwachten alvorens verder te gaan – en dat zou ook beter zijn geweest –, maar daar was simpelweg niet genoeg tijd voor. Ik kan me nog herinneren dat men zich vlak voor de politieke goedkeuring van nieuwe regelgeving vaak ineens nog afvroeg hoe het eigenlijk met het advies van het Parlement zat. Al die keren was er dus helemaal geen rekening mee gehouden door de Raad.

Zo liep dat toen. De invoering van de samenwerkingsprocedure bracht daar verbetering in. Niet veel, maar toch. Het Parlement mocht voortaan niet alleen zijn mening te kennen geven, maar kon er ook zeker van zijn dat er in ieder geval naar zou worden geluisterd. Deze procedure verplichtte de Raad ertoe om het Parlement de gelegenheid te geven zijn standpunt toe te lichten en zijn argumenten te verdedigen. Deze maatregel kan worden beschouwd als een opwarmertje voor wat nog volgen zou.

Dat vervolg kan zeker niet los worden gezien van de moeizame ratificatie in Denemarken van het verdrag van Maastricht en de gevolgen van deze bijna-crisis voor de transparantie. De transparantie zou nooit zo'n hoge vlucht hebben genomen als er niet zo'n luide roep had geklonken om meer democratische legitimiteit voor alle instellingen van de Gemeenschap. De vrij snel genomen beslissing om het Parlement medebeslissingsrecht te geven, hoe langzaam dat recht in eerste instantie ook gestalte kreeg, heeft zeker geholpen om de transparantie in een stroomversnelling te brengen.

Na de invoering van het gedeeltelijke medebeslissingsrecht voor het Parlement drong het inzicht door dat de Raad zich geen enkele geheimzinnigheid meer kon veroorloven en het tijd werd om wat meer openheid te betrachten, aangezien het Parlement veelal niet anders gewend was dan met open deuren te werken. Nog een reden hiervoor was dat beide wetgevende instellingen in het stadium van de eerste lezing sowieso al buitengewoon veel informatie uitwisselden. En als aan de andere kant bijna alles in volledige openheid gebeurt, waarom zou je zelf dan verstopperij blijven spelen? Die gedachte heeft de Raad een duwtje in de rug gegeven om in eerste instantie parallel aan de totstandkoming van het medebeslissingsrecht ook meer openheid na te streven en zelfs toegang te bieden tot de voorbereidende documenten van de Raad, de verslagen van de vergaderingen, en ga zo maar door.

Inmiddels valt bijna alle communautaire wetgeving onder de regel van de gekwalificeerde meerderheid, het klassieke tweekamermodel zeg maar, met uitzondering van gebieden als de belastingwetgeving. Die behoren tot de soevereiniteit van de lidstaten, waar vooralsnog niet de intentie bestaat om er afstand van te doen. De grondwet bevatte ook in dit opzicht een aantal wijzigingen, maar daar zal voorlopig nog niet veel van terechtkomen.

Wat vooral in het oog moet worden gehouden, is het groeiproces dat heeft plaatsgevonden. Eerst moest het Parlement door middel van rechtstreekse verkiezingen democratische legitimiteit verwerven om vervolgens stapje voor stapje wetgevende bevoegdheden toebedeeld te krijgen. In Amsterdam en Nice was er wat dat betreft al flinke vooruitgang geboekt en het was de bedoeling dat het grondwettelijk verdrag daar een vervolg aan zou geven. De toon is in ieder geval gezet.